

Hồi 531

Xung đế chi tâm

Một giọng nam vang lên: “Tại sao lại kéo dài đến hai ngày mới mang đồ tới?”.

Nghe giọng nói, người này có lẽ khoảng ba mươi tuổi, thật không ngờ thống lĩnh Ma môn lại là người một trẻ tuổi như vậy. Yến Phi cũng cảnh giác đối với y, vì trong các phe phái Ma môn, họ không coi trọng thứ tự tuổi tác mà chỉ dựa vào thực lực.

Đồng thời chàng sinh ra hy vọng, Lý Thục Trang chưa tiết lộ việc mua bán đan phương với Đồ Phụng Tam, nếu không y sẽ biết được Lý Thục Trang vì bận rộn thử việc đan phương mà kéo dài việc này.

Lý Thục Trang đáp: “Để vỗ về bọn phong lưu dân sĩ Kiến Khang, ta phải lo luyện chế một lô Ngũ Thạch tán, để cung cấp cho nhu cầu. Lòng người đạo này rất bất ổn, cho nên nhu cầu đối với đơn tán ngày càng tăng, khiến ta ứng phó cũng rất vất vả”.

Yến Phi thấy nhẹ nhõm cả người, bởi vì Nhậm Thanh Thị liệu việc như thần, có thể thấy được thói ích kỷ của người trong Ma môn. Lý Thục Trang quả nhiên không tiết lộ với đồng môn chuyện buôn bán với Quan Trường Xuân, mặc cho y là thiên vương lão tử hay Ma môn Thánh quân.

Gã nam nhân hình như đang nghiên cứu thứ mà Lý Thục Trang đem tới, một hồi sau mới lên tiếng: “Vật này phải chăng đúng là không để lại dấu vết? Nếu không sẽ gây con sóng gió?”.

Lý Thục Trang lòng đầy tin tưởng nói: “Mãn Thiên Hận do ta chế ra, sau khi uống vào đảm bảo không có triệu chứng gì. Năm xưa Khuông Sĩ Mưu đã dùng Mãn Thiên Hận trộn vào trong thuốc trị độc thương trao cho Hoàn Huyền, rồi lại để Hoàn Xung uống vào, khiến Hoàn Xung toi mạng. Chao ôi! Sĩ Mưu toan tính không chu đáo, y khiến Hoàn Huyền giết người diệt khẩu, càng làm loạn trận thế của chúng ta”.

Yến Phi nghe mà giật mình. Cuối cùng từ miệng Lý Thục Trang, đã chứng thực được chuyện Hoàn Huyền giết anh, đều là do Ma môn âm thầm thúc đẩy. Chàng tuy chưa từng nghe danh Khuông Sĩ Mưu, nhưng cũng đoán được tình huống đại khái. Chắc chắn kẻ này xảo quyết đa trí, được Ma môn cài cắm bên cạnh Hoàn Huyền. Chỉ xui là ác nhân bị ác nhân trị, dâng lên độc kế trái lại bị Hoàn Huyền diệt khẩu, có thể nói là tự mình chuốc lấy.

Người đó nói: “Bệnh của tiểu mỹ nhân thế nào rồi?”.

Yến Phi tuy đã sớm đoán được hai người này gặp nhau có liên quan đến Tạ Chung Tú, nhưng khi người nam rất có thể là Thánh quân này nhắc đến Tạ Chung Tú, chàng cũng thấy lạnh mình, thậm chí kêu nguy hiểm.

Lý Thục Trang nói: “Từ khi Tạ Huyền qua đời, Tạ Chung Tú càng đau lòng quá độ, uất ức thành bệnh, tình hình mỗi ngày một kém hơn, gần đây lại nghe nói đã nhiều lần ngất xỉu. Nếu như ả đột nhiên chết vì bệnh, chắc chắn cũng không có ai nghi ngờ”.

Người đó lại nói: “Cao môn thực nữ như vậy, lại là hậu nhân của danh tướng, thật khiến cho người ta không nở lòng hăm hại. Thật tình không còn cách nào khác sao?”.

Yến Phi nghe Tạ Chung Tú không khỏe, trước tiên cúi lòng chùn xuống, rồi nghe những lời thương hoa tiếc ngọc của tên này, bất đồ trong lòng ngạc nhiên. Không ngờ lãnh tụ tối cao của Ma môn lại có lòng trắc ẩn, mà lại nói ra không hề che giấu.

Lý Thục Trang chậm rãi nói: “Từ lúc nhà Hán mất đến nay, hiện giờ là thời cơ tốt nhất để Thánh môn chúng ta phục hồi, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua. Hoàn Huyền khó đối tính, năm xưa thềm muốn nhan sắc của Vương Đạm Chân, bây giờ lại là Tạ Chung Tú. Gần đây Kiến Khang đồn ầm ĩ, có nhiều người hỏi ta Hoàn Huyền có phải có dã tâm đối với Tạ Chung Tú hay không, nếu không tại sao lại đối xử tử tế với nhà họ Tạ? Đã đích thân đến nhà họ Tạ bái tế Tạ Diễm, lại mời Tạ Hồn cùng đến Hoài Nguyệt lâu dự yến tiệc. Ta tuy nói tốt cho Hoàn Huyền, nhưng giấy không gói được lửa, mà đêm nay Hoàn Huyền cũng lại lấy có đến Tạ gia. Cứ tiếp tục như vậy, ta thật cũng không ứng phó nổi. Cách duy nhất là khiến Hoàn Huyền bỏ đi ý định này, xin Thánh quân minh giám”.

Cuối cùng Yến Phi cũng biết được người nam này là Thánh quân, chàng cũng thầm khen Lý Thục Trang ăn nói đặc thế, vừa bày tỏ cho Thánh quân thấy đại nghĩa vì Ma môn của ả, lại tránh đắc tội với Thánh quân khi ám chỉ thẳng rằng y không nên yếu lòng, không nên có lòng nhân của đàn bà, người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết.

Thánh quân nói: “Kế này do ta nghĩ ra, ta đương nhiên hiểu phải làm gì. Trong hào môn ở Ô Y hạng, ta thích nhất là phong thái của Tạ gia. Sự thật thì ta cũng không muốn hai tay nhuộm đầy máu của con cháu trong Tạ gia”.

Ánh mắt Yến Phi bất giác nhìn về Ô Y hạng ở phía xa, rõ ràng Hoàn Huyền vẫn chưa ra về, chẳng trách người ta nhàn rồi đàm tiếu. Chàng cũng không khỏi thay đổi cái nhìn đối với người của Ma môn, thì ra bọn chúng cũng có thất tình lục dục như người thường, không phải là hoàn toàn mất hết nhân tính. Đương nhiên chàng cũng không hiểu lắm rằng tên Ma quân này sẽ tha cho Tạ Chung Tú, bởi vì độc kế là do y nghĩ ra.

Lý Thục Trang thần nhiên nói: “Thánh quân nhìn xa trông rộng, Thục Trang luôn khâm phục sát đất. Từ lúc Tạ Huyền thành lập Bắc Phủ binh, Thánh quân đã dự kiến sẽ có cuộc chiến Phi Thủy, vì thế sắp xếp kế hoạch phục hưng Ma môn, Thục Trang cũng vì vậy mà đến Kiến Khang, càng khiến cho Thánh Môn ta đoàn kết. Bây giờ kế hoạch của Thánh quân đã được thực hiện, chỉ cần Hoàn Huyền có thể ngồi yên trên ngai vàng, thiên hạ sẽ là vật trong túi của Thánh Môn, chúng ta nhất định phải kiên trì, chuyện gì cũng không thể trễ nãi”.

Thánh quân nói: “Ta không thần thông quảng đại như Thục Trang nói. Mộ Thanh Lưu này tuy có thể đưa ra dự đoán chính xác theo thời thế, nhưng cũng có những chuyện không thể khống chế nổi. Chẳng hạn như sự xuất hiện của Yến Phi, sự trỗi dậy của Lưu Dự, hay chuyện chúng ta không khống chế được Hoàn Huyền đều ngoài dự liệu của ta. Tất cả những điều bất ngờ này lại là nhân tố quyết định đại cuộc trong tương lai? Đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”.

Cuối cùng Yến Phi cũng biết được cao tính đại danh của Thánh quân Ma môn, trong lòng không khỏi khâm phục. Kẻ này chắc chắn là bậc trí dũng song toàn, lại rất khiêm nhường, tuyệt đối không phải là hạng cuồng vọng tự đại, người như vậy nếu bất chấp thủ đoạn thì lại càng đáng sợ.

Ma môn Thánh quân Mộ Thanh Lưu chợt lãng sang chuyện khác, hỏi: “Hoàn Huyền vẫn chưa say mê người sao?”.

Rõ ràng Lý Thục Trang lúng túng trước câu hỏi này, ngập ngừng một chốc rồi mới đáp: “Cũng vì chuyện đơn tán, một lọ đơn được trong đỉnh phòng xảy ra vấn đề khiến ta không thể đến gặp Hoàn Huyền”.

Mộ Thanh Lưu thần nhiên nói: “Phải chăng Thục Trang có điều gì giấu ta?”.

Lý Thục Trang vội nói: “Thục Trang nào dám!”.

Yến Phi thầm kêu lợi hại, từ lời lẽ của Lý Thục Trang, chàng đã cảm nhận được từ đáy lòng của nàng, kẻ khiến nàng sợ hãi đương nhiên là Mộ Thanh Lưu, từ đó có thể thấy uy thế của Mộ Thanh Lưu trong Ma môn.

Mộ Thanh Lưu lại chợt đổi sang chuyện khác, thở dài: “E rằng Quỷ Ảnh đã gặp họa bất trắc, không có thuật tá độ thiên hạ vô song của y, chúng ta không thể nào tìm hiểu được tình hình của kẻ địch như trước. Đây cũng là chuyện mà ta không ngờ được”.

Lý Thục Trang nói: “Có lẽ Quỷ Ảnh chậm trễ vì chuyện khác, cho nên không đến đúng giờ hẹn. Ta không tin có người làm gì được y, dù cho Yến Phi cũng không có cách nào”.

Mộ Thanh Lưu hơi trầm ngâm một chốc rồi nói: “Yến Phi cộng với Hương Vũ Điền thì thế nào?”.

Yến Phi giật mình, bất giác phải đánh giá lại trí lực của Mộ Thanh Lưu này. Đây vốn là điều không thể suy đoán được, nhưng Mộ Thanh Lưu đã một lời nói trúng.

Lý Thục Trang giật mình nói: “Không phải chứ! Hương Vũ Điền nào dám liên thủ với người ngoài đối phó chúng ta?”.

Mộ Thanh Lưu bình thản nói: “Hương Vũ Điền xưa nay là người gan dạ, hiểu rằng từ chối nhận lệnh cũng giống như phản bội Thánh môn. Mà Quỷ Ảnh chính là người chấp hành thánh quy của chúng ta, Hương Vũ Điền nhân lúc chúng ta không làm gì được y, tiên phát chế nhân thì có gì lạ? Lúc đó Quỷ Ảnh đang truy đuổi Yến Phi, vừa khéo Hương Vũ Điền cũng tới Biên Hoang Tập, chỉ có y và Yến Phi liên thủ bày cuộc mới có thể giết chết Quỷ Ảnh. Nếu mấy ngày nay chưa thấy Quỷ Ảnh trở về, chắc hẳn Quỷ Ảnh đã bị hại”.

Lý Thục Trang nổi giận nói: “Thật không ngờ Mặc Di Minh lại dạy ra hạng đồ đệ như vậy”.

Mộ Thanh Lưu cảm khán nói: “Chính vì Mặc Di Minh là người như vậy cho nên mới dạy ra hạng đồ đệ như Hương Vũ Điền. Mặc Di Minh là nhân vật kiệt xuất nhất mấy trăm năm qua của Thánh Môn chúng ta, nhân vật như vậy làm sao bị trói buộc bởi thế tục môn quy, nhất là y đã luyện được linh dị tâm pháp chí cao vô thượng của chúng ta. Đó gọi là thầy nào trò đó. Nếu Quỷ Ảnh đúng là mất mạng trong tay Hương Vũ Điền, bất luận Yến Phi có giúp y hay không, cũng chứng minh thành tựu của y chẳng kém gì Mặc Di Minh. Chuyện này đến đây ngừng lại, chúng ta tuyệt đối không nên tìm Hương Vũ Điền tính sổ, nếu không hậu quả sẽ khó tưởng tượng nổi”.

Lý Thục Trang chống chế: “Thánh quân!”.

Mộ Thanh Lưu trầm giọng nói: “Đây là quyết định của ta, không ai được lên tiếng”.

Lý Thục Trang im lặng, không dám cãi lại.

Yến Phi lại kính trọng người này thêm mấy phần, đây mới là bản sắc của kẻ siêu việt, nâng lên được bỏ xuống cũng được. Chỉ có mình mới hiểu y, biết rằng y quyết định như thế thật là sáng suốt. Người như Hương Vũ Điền một khi đã trở thành tử địch thì cả Yến Phi cũng cảm thấy đau đầu.

Một hồi sau Lý Thục Trang lên tiếng: “Chuyện của Tạ Chung Tú...”.

Mộ Thanh Lưu cắt lời nàng: “Sau khi Hoàn Huyền ra đi, ta sẽ y kế hành sự, chuyện này ta sẽ đích thân phụ trách, Thục Trang cứ mặc ta”.

Đột nhiên tiếng gào thét từ mặt sông truyền tới, rồi tiếp theo có mấy bắn đá phát ra tiếng kêu ầm ầm, chấn động cả khúc sông.

Chỉ nghe Lý Thục Trang giật mình: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Tiếng gào thét và bắn đá truyền đến càng lúc càng rõ, rõ ràng có chiến thuyền xông vào đoạn sông Kiến Khang, từ hạ lưu ngược dòng tiến tới, dần dần đến nơi giao nhau giữa Đại Giang với sông Tần Hoài.

Mộ Thanh Lưu bình thần nói: “Chiến thuyền của Lưu Dụ lại tới rồi, đêm nay là một đội chiến thuyền, ngày mai sẽ triển khai thực lực, lại có thể xông vào Lương Hồ, chống lưng cho dư đảng của Lương Hồ bang. Hừ! Nếu Hoàn Huyền không kịp tỉnh cơn mộng hoảng để của ỷ, dù chúng ta toàn lực giúp đỡ, tình hình cũng không lạc quan”.

Rồi nói: “Thục Trang hãy trở về đi! Đừng trực tiếp gặp ta nữa, bây giờ Kiến Khang nguy cơ tứ bề, chúng ta phải cẩn thận”.

Yến Phi biết cũng đã là lúc rời khỏi đây, vội vàng chúi xuống nước. Đã có chiến thuyền xông vào vùng nước của Kiến Khang, dù cho Hoàn Huyền không muốn cũng phải lập tức rời khỏi Tạ gia đi xử lý việc này. Mà thời khắc ra tay của Mộ Thanh Lưu cũng tới rồi.

oOo

Sắc mặt Hoàn Huyền rất khó coi, đưa mắt nhìn thượng du Đại Giang, mặc dù mười hai chiến thuyền của Bắc Phủ binh đã biến mất trong màn đêm.

Bốn chiếc thủy sư hạm của Kinh Châu quân đã bị thương, ba chiếc còn lại thì bốc khói đen ngịt trên mặt sông, một chiếc nữa thì không thể cứu được, đang dần dần chìm ngấm.

Các tướng lĩnh thân binh đi bên cạnh chẳng ai dám lên tiếng, ai cũng biết rằng nếu chọc giận Hoàn Huyền, sẽ mang phải họa sát thân. Họ cũng lấy làm lo lắng cho viên tướng phụ trách phòng ngự Đại Giang trong đêm nay.

Thật bất ngờ khi Hoàn Huyền bình tĩnh nói: “Lưu Dụ làm thế là ý gì? Có phải là muốn cho ta biết gã có khả năng khóa chặt đoạn sông hay là có mục đích gì khác?”.

Gió lạnh thổi tới từng cơn, khiến tà áo những người đứng ở bến tàu ngoài thành Thạch Đầu bay phấp phật, rất khó chịu.

Tiêu Phụng Tiên đứng bên cạnh Hoàn Huyền bước tới trước một bước, nói: “Ti chúc cho rằng mười hai chiếc chiến hạm này đang đến Lương Hồ, giúp dư đảng của Lương Hồ bang”.

Hoàn Vĩ đứng một bên đồng ý, nói: "Lời của Ba Thục Hầu có lý. Tàn đảng của Lữ Ông Hồ bang không còn lối đi nào, chỉ đành đầu hàng cầu viện Lưu Dự, Lưu Dự thừa cơ phải chiến thuyền đến giúp Lữ Ông Hồ bang".

Hoàn Huyền trầm giọng nói: "Lưu Dự có đúng là thừa cơ hay không?".

Hoàn Vĩ đáp: "Lữ Ông Hồ bang đã tan rã, không thể làm được trò trống gì nữa. Mất đi Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh, Lữ Ông Hồ bang chẳng còn lãnh tụ nào có thể hiệu triệu bang chúng, thuộc hạ thấy Lữ Ông Hồ bang bây giờ chỉ là hồi quang phản chiếu, không thể xoay chuyển đại cuộc. Lưu Dự phải chiến thuyền đến Lữ Ông Hồ chỉ là hy sinh vô ích".

Hoàn Huyền hỏi sang bên cạnh: "Phụng Tiên nghĩ như thế nào?".

Tiêu Phụng Tiên cung kính đáp rằng: "Vội tác phong của Lưu Dự và chiến tích ở quá khứ, gã tuyệt đối sẽ không xua thủ hạ vào chỗ chết. Gã đã làm vậy, đương nhiên nắm được phần thắng, chúng ta chớ nên coi thường mà cần phải ứng phó cẩn thận".

Hoàn Vĩ không vui nói: "Trước khi Chu Thiệu và Mã Quân cầm binh đến Ba Lăng, dư đảng của Lữ Ông Hồ bang đã chạy tứ tán, không dám ứng chiến, có thể thấy bọn tặc tử đã rối loạn không thành quân. Lưu Dự chỉ vì không rõ tình thế cho nên mới tưởng rằng chiếm được tiền nghi một cách bất ngờ, sai người đến chiêu mộ dư đảng Lữ Ông Hồ bang. Lưu Dự cũng phải có lúc đánh giá sai tình thế!".

Hoàn Huyền hỏi tiếp: "Phụng Tiên có điều chi muốn nói?".

Tiêu Phụng Tiên cố dằn lửa giận, đáp: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Lưu Dự trước sau hai lần sai người xông qua ải, chẳng xem thủy sư canh phòng Kiến Khang của chúng ta ra gì, nguyên nhân đằng sau đó tuyệt đối không đơn giản, mong đại nhân minh giám".

Hoàn Huyền gật đầu: "Ta rất thích thái độ cẩn thận của Phụng Tiên, bất luận Giang Lăng hay Ba Lăng đều không thể để mất. Hoàn đại tướng quân sáng mai lập tức lên đường trở lại Giang Lăng, toàn lực chống đỡ cho Ba Lăng, truy quét tiểu tặc Lữ Ông Hồ bang. Ta xem thử Lưu Dự có thể giở được trò gì?".

Rồi y lại trầm ngâm.

Mọi người đều biết y có gì muốn nói, chỉ đành chờ đợi.

Hoàn Huyền chợt hỏi: "Tình hình Kinh Khẩu thế nào?".

Tiêu Phụng Tiên đáp rằng: "Lưu Dự không ngừng tăng cường phòng bị, lại dùng Bắc Phủ binh phong tỏa hải khẩu, chuẩn bị tấn công Quảng Lăng".

Hoàn Huyền cười lạnh nói: “Một khi chúng ta tập kết đủ binh lực tại Quảng Lăng, sẽ tấn công Kinh Khẩu từ hai đường thủy bộ, ta phải tiêu diệt đội thuyền thủy sư của gã, sau đó từ hai đường thủy bộ bao vây trùng trùng Kinh Khẩu, xem thử gã có thể chịu đựng được bao lâu”.

Rồi lại nói: “Ngày mai ta sẽ được thụ phong Sở Vương. Tư Mã Đức Tông phải rời khỏi hoàng thành, cứ tạm thời an trí y tại Vĩnh An cung ngoài hoàng thành, còn bài vị trong tế miếu của họ Tư Mã sẽ được đem đến nước Lang Tà. Đồng thời chúng ta sẽ xây dựng đài cao tại sườn bắc của núi Cửu Tỉnh, chuẩn bị cho ta tế trời đất đấng cơ”.

Mọi người đều dạ ran, chỉ có Tiêu Phụng Tiên là không tỏ ý gì.

Hoàn Huyền hai mắt thoáng hiện lửa giận, nhìn về phía Tiêu Phụng Tiên, nhíu mày: “Phụng Tiên không đồng ý với quyết định của ta sao?”.

Tiêu Phụng Tiên cười khổ nói: “Phụng Tiên làm sao phản đối? Chỉ có điều Phụng Tiên thấy thời cơ vẫn chưa thích hợp, bây giờ ở Kiến Khang lòng người chưa ổn định, đặc biệt là vì Lưu Dụ đang gây sóng gió, khiến cho những kẻ có lòng khác sinh ra vọng tưởng. Lòng người rất kỳ lạ, một ngày Tư Mã Đức Tông vẫn còn ở ngôi, người ta vẫn sinh hoạt như bình thường. Huống chi khi thấy đại nhân càn quét gian tà, dẹp tan loạn đảng, họ chẳng những vui mừng chấp nhận mà còn ôm ấp hy vọng, cho rằng có thể sống được yên lành. Nhưng nếu khi trận cuộc của chúng ta chưa ổn định mà đã nôn nóng thay đổi, mà còn là thay đổi cực đoan nhất thì bất luận trong triều ngoài nội đều cảm thấy khó chấp nhận, như vậy đối với chúng ta có hại chứ không có lợi”.

Thực ra y đã nói rất khéo léo, chỉ ra lúc này Hoàn Huyền vẫn chưa ổn định thế cuộc, mà lại làm lộ liễu sẽ khiến người ta nhận ra rằng y chẳng xem Tư Mã Đức Tông vào đâu, rõ ràng là có ý đoạt ngôi nhà Tống, sẽ làm cho người ta sinh ra bất mãn, quay sang ủng hộ Lưu Dụ.

Hoàn Huyền không trả lời y nhưng hơi thở trở nên nặng nề.

Tất cả những người khác đều không dám xen vào.

Tiêu Phụng Tiên lại nói: “Đại sự đấng cơ của đại nhân chắc chắn sẽ diễn ra, nhưng ngụ ý thuộc hạ cho rằng nên thực hiện sau khi thu thập Lưu Dụ, như vậy Lưu Dụ sẽ biến thành loạn thần tặc tử, cũng khiến y thành danh bất chính ngôn bất thuận. Năm xưa Tào Tháo kẹp thiên tử ra lệnh cho chư hầu, cũng là vì nguyên nhân này, dựa vào ưu thế của hoàng triều chính thống mà thảo phạt các loạn tặc khác. Mong đại nhân minh xét”.

Hoàn Huyền lạnh lùng nói: “Chỉ là một Lưu Dụ nhãi nhép, ta chẳng xem vào đâu, thì làm sao có thể để ý ảnh hưởng đến quyết định của ta. Ta hiểu ý của Phụng Tiên, nhưng cho rằng Phụng Tiên đã lo xa. Thiên hạ của họ Tư Mã lẽ ra là thiên hạ của họ Hoàn, ta chỉ muốn lấy lại những thứ đã mất của cha ta”.

Rồi quát: “Ý ta đã quyết, ngày mai hành sự theo kế hoạch, ngựa đâu!”.

Bọn thân binh vội vàng dắt tuần mã tới.

Hoàn Huyền cầm cương ngựa, nói: “Lần này sẽ là lần cuối cùng Lưu Dụ xông vào Kiến Khang. Bắt đầu từ đêm nay, Phụng Tiên sẽ phụ trách thủy phòng Kiến Khang, không được để cho chuyện như vừa rồi xảy ra”.

Tiêu Phụng Tiên thâm mắng trong lòng, nhưng bề ngoài tỏ vẻ cung kính vâng lời.

Hoàn Huyền phóng lên lưng ngựa, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, cười dài nói: “Sau khi Hoàn Huyền ta đăng cơ, sẽ đại xá thiên hạ, thì hành đức chính, khi ai nấy đều có lòng cảm kích, Lưu Dụ còn có đáng là gì? Lưu Dụ tuyệt đối không có cơ hội, khi đại quân của ta đánh xuống phía Đông, xem thử y có thể sống được mà phong quang nữa không”.

Rồi kẹp bụng ngựa, đồng thời giật cương, khiến tuần mã dựng đứng lên, ngửa đầu hí dài, tạo uy thế khống chế thiên hạ.

Ai nấy đều lên ngựa, chỉ có Tiêu Phụng Tiên là đứng yên.

Hoàn Huyền nhìn Tiêu Phụng Tiên nói: “Đêm nay ta đã nhận được tin tức, nói rằng nước hồ gần sông Tiền Đường đột nhiên dâng cao. Theo phụ lão đồn rằng, nước hồ cạn khô thiên hạ loạn, nước hồ đầy thiên hạ bình. Ngoài ra, Giang Châu lại có cam lồ. Đó toàn là hiện tượng may mắn, có thể thấy ý trời đã định, tên nhãi nhép Lưu Dụ không đáng để lo. Phụng Tiên chỉ cần toàn tâm toàn ý giúp ta phòng thủ cho tốt, ta nhất định sẽ không xử bạc với Phụng Tiên”.

Tiêu Phụng Tiên không còn có lời gì nói nữa, chỉ đành lớn tiếng đáp lời.

Hoàn Huyền cười đắc ý, phất ngựa phóng đi.

Binh tướng vội vàng đuổi theo, tiếng vó ngựa rầm rập xé nát màn đêm yên tĩnh bên bờ sông, khiến dân chúng xung quanh đều tỉnh giấc, hoang mang nghĩ đến chuyện sát phạt và chiến tranh sắp xảy ra.

- o O o -